

Θέατρον Συντάγματος: «Σαλώμη», δράμα εἰς μίαν πράξιν τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ, μετάφρασις Ν. Ποριώτη. — Νέα Σκηγή: «Μπρισαντώ», δράμα εἰς πράξεις τρεῖς ὑπὸ Φερωδύ, κατὰ τὸν Κλαρετῆ.

Η «Σαλώμη» εἰς τὸ θέατρον τοῦ Συντάγματος ὑπῆρξεν ἡ πρώτη φιλολογικὴ κ' ἐνδιαφέρουσα παραστάσις τῆς θερινῆς περιόδου. Καὶ τὴν ὀφείλομεν εἰς τὸν κ. Θ. Οἰκονόμου, ὁ ὁποῖος διευθύνει τὸν θίασον

ἐν ᾧ πρωταγωνιστοῦν ἡ ὠραία Κα Ροζαλία Νίκα καὶ ὁ δυνατὸς Ε. Φύρστ.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν «Παναθηναίων» γνωρίζουν τὴν μονόπρακτον τραγωδίαν τοῦ Οὐάιλντ ἐκ τῆς δημοσιευθείσης μετάφράσεως τοῦ κ. Ποριώτου, ἡ ὁποία διατηρεῖ ὅλας τὰς ποιητικὰς καλλονὰς καὶ τὰς παραδοξότητας τοῦ πρωτοτύπου. Εἶνε τὸ ἔργον τῆς ὑπερτραγικῆς φρίκης, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ μία ἔκφυλος καὶ οὕτως εἰπεῖν αἰμοχαρῆς λαγνεία. Ὁ Ἡρώδης εἶνε μεθυσμένος ἀπὸ πόθον διὰ τὸ σῶμα τῆς «θραφερῆς» Σαλώμης, ὅπως τὴν εἶπεν ὁ Ἕλληνας ποιητής, ἡ δὲ Σαλώμη διὰ τὸ σῶμα τοῦ Γιοχανάν, τὸ λευκὸν ὡς ὁ ἐλέφας. Ἡ μανία τῆς νὰ φιλήσῃ τὰ χεῖλη του, πού δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τίποτε πλέον κόκκινον ἀπὸ αὐτά, εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὴν κορέσῃ, χορεύει γυμνὴ ἔμπρὸς εἰς τὸν Ἡρώδην καὶ ὡς ἀμοιβὴν τοῦ ζητεῖ ἔπειτα τὴν κεφαλὴν τοῦ Γιοχανάν μέσα εἰς ἀργυροῦν δίσκον. Ἡ ἐρωτικὴ αὐτῆ παραφορὰ ὀλίγον διαφέρει ἀπὸ τὴν «νεκροφιλίαν» εἰδικῆς τιнос φρενοβλαβείας· καὶ ὁ μὴ αἰσθανόμενος μέσα του, εἰς τὸ βαθύτατον βάθος τοῦ γεννητησίου ἐγῶ του, τὰ πρῶτα τοῦλάχιστον σπέρματα τοιοῦτου ἐκφυλισμοῦ, εἰς μάτην θάναεζήτει εἰς τὸ σύνολον τῆς τραγωδίας τοῦ Οὐάιλντ τὸ «ἀνθρώπινον» τὸ ὁποῖον θὰ τὸν συνεχίνει. Ὁ Οὐάιλντ ὁμως ἦτο ἱκανὸς νὰ γαπήσῃ μέχρι νεκροφιλίας καὶ νὰ σπασθῇ ἐν ἀνάγκῃ μ' ἐρωτικὴν διάχυσιν τὰ νεκρὰ χεῖλη ἐνὸς ἀγαπημένου προσώπου. . . Μόνον οἱ ἔχοντες αὐτὴν τὴν ιδιοσυγκρασίαν θὰ ἤμποροῦσαν νὰ εἶπουν «ἡ Σαλώμη εἶνε ἡ τραγωδία μου!» καὶ νὰ τὴν αἰσθανθῶν ὅσον τὴν ἡσθάνθη ὁ ποιητής της. Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ ὑγιεῖς καὶ οἱ ἄπλοῖ, δὲν βλέπουν—καὶ πολλοὶ μάλιστα δὲν ἀντέχουν κἂν εἰς τὸ θέαμα,—παρὰ μίαν ἐκνευριστικὴν καὶ φρενολογικὴν παραδοξότητα, ἡ ὁποία τοῖς δίδει βέβαια συγκίνησιν, ἀλλὰ ξένην πρὸς τὴν λεγομένην «αἰσθητικὴν». Καὶ δι' αὐτοὺς ὁμως ἡ τραγωδία ἔχει τὰ «ἀνθρώπινα» μέρη της. Π. γ. τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ νεαροῦ ἑκατοντάρχου, τρελλοῦ διὰ τὴν Σαλώμην, ὅταν τὴν ἀκούῃ νὰ ἐκφράσῃ τὸν φλογερότερον ἐρωτὰ πρὸς τὸν προφήτην Γιοχανάν· τὸν χορὸν τῆς ὠραίας βασιλοπούλας ἐπάνω εἰς τὸ αἶμα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐσκοτώθη δι' αὐτὴν, χορὸν, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ ποικτήσῃ, ζωντανὸν ἢ πεθαμένον, τὸν ἄλλον πού ἀγαπᾷ αὐτὴ· καὶ τέλος τὴν θαυμασίαν δραματικὴν καὶ κατ'ἐξοχὴν ἀνθρωπίνην σκηὴν μεταξὺ Σαλώμης καὶ Ἡρώδου, ἀπὸ τῆς στιγμῆς πού τοῦ ζητεῖ ἐκεῖνη πρὸς τόσῳ μεγάλον του τρόμον, τὴν κεφαλὴν τοῦ Γιοχανάν, μέχρι τῆς στιγμῆς πού μὲ τόσῃ σταθερότητι κ' ἐπιμονῇ, κωφὴ καὶ ἀναίσθητος πρὸς ὅλας τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Ἡρώδου, τὴν ἐπιτυγχάνει.

Τόσον ἡ κ. Νίκα ὡς Σαλώμη, ὅσον καὶ ὁ κ. Φύρστ ὡς Ἡρώδης, εἰς αὐτὴν τὴν σκηὴν διέπρεψαν περισσότερο. Ἄλλ' ἐν γένει ἡ ὑπόκρισις μοῦ ἐφάνη εὐσυνείδητος, καὶ ἡ σκηνοθεσία τοῦ κ. Οἰκονόμου εἰς ἄκρον ἐπιμελής. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς θερινὸν θέατρον τοιοῦτον ἔργον δὲν εἰμπορεῖ νὰ παρασταθῇ εἰμὴ «ἐκ τῶν ἐνότων». Καὶ ἀκριβῶς ὡς παράστασιν ἐκ τῶν ἐνότων κρίνομεν τὴν «Σαλώμην» καὶ τὴν εὐρίσκομεν μόνον ἀξίαν ἐπαίνων.